

empel var konstrueret. Selv om man skulde kunne fremdrage et virkeligt Tilfælde, der svarede dertil, vilde det ikke have Betydning paa den Maade, det ærede Medlem anvendte det.

Det, jeg hævdede, var, at naar man fastsatte Lønningerne saaledes, at de overstege Middelindtægten for Forsørgere her i Landet, havde man ikke Lov til at sige, at de Mænd, der sade inde med disse Lønninger, „sulte“. Man kan ikke ud fra den Definition, jeg gav forleden, og som det ærede Medlem godkendte, gaa ud fra, at mere end Halvdelen af Forsørgerne her i Landet sulter. Saaledes er det ikke. Den, som har Middelindtægten, sulter ikke, og jeg vil sige, at selv om han har lidt derunder, gør han det heller ikke.

For øvrigt forundrede det ærede Medlems Udtalelser i Gaar mig i høj Grad. Da han i Fredags havde Ordet og talte paa Socialdemokratiets Vegne, var der vist ikke een i Salen, som ikke fik det Indtryk, at denne Gang vilde Socialdemokraterne lægge ærlig Villie i, lægge Ryg til, hjælpe os i et og alt, for at faa gennemført disse Love paa forsvarlig Maade, og gennemført dem saaledes, at det, vi her lave, kan blive noget varigt, noget, der kan bringe os ud af den Uro, vi i de senere Aar stadig have haft i Etaterne. Men det ærede Medlem ved jo, at Forudsætningen for, at disse Love overhovedet ere lagte paa Tingets Bord, er den, at det, vi faa paa disse Omraader, ikke alene skal tilfredsstille de berettigede Fordringer i Øjeblikket under Dyrtiden, men blive noget, som kan gælde ogsaa for den kommende Tid, noget, som altsaa er saa meget over det, vi anse for det nødvendige i Øjeblikket, at det vil være tilstrækkeligt, selv om Tiderne forbedres noget i Fremtiden. Det ærede Medlem ved, at det er Forudsætningen, og ud fra det talte han, forekommer det mig, forleden Dag. Han gjorde den ganske vist indirekte Indrømmelse, at han godt kunde tænke sig, at saadanne forsvarlige Love — han føjede til: naar de blive til paa den Maade, han sagde — kunde gælde for en Aarrække, han nævnedes endogsaa 10 Aar, og det blev — med Rette forekommer det mig — af den højtærede Finansminister slaet fast, at saaledes maatte det forstaas.

Men hvad er der da saa sket i Mellemtiden, siden det ærede Medlem i Gaar tog saa afgjort Afstand deraf, at han erklærede, at alt, hvad der er udtalt i Retning af, at Lovene skulde have Varighed, var rene Fantasier? Det maa blive det ærede

Medlems og hans Partis Sag, hvis der er sket noget i Mellemtiden. Men saa meget er vist, at det ærede Medlem staar paa et helt andet Standpunkt, end han gjorde i Fredags. Jeg er ikke glad ved dette Standpunkt. Det ærede Medlem ved, at det er saaledes, som jeg og flere have udtalt, at vi ansaa det ikke for forsvarligt blot paa Grund af de Fordringer, Dyrtiden i Øjeblikket stiller, at gaa til de Lønsatser, der nu foreslaas. Naar det ærede Medlem ikke kan gaa ind paa de Forudsætninger, man knytter dertil, lægger han i samme Grad Hindringer i Vejen for Lovforslagenes forsvarlige Gennemførelse, som han stiller sig modvillig til dette Krav. Jeg nævner det her og nævner det med saa godt Eftertryk, som jeg kan, for jeg vil gerne gøre Socialdemokraterne opmærksom paa, at her ligger et Tilbud for dem, som de selv ikke kunne sige andet om, end at det er godt, overordentlig godt. Det Udtryk tror jeg endogsaa, de have brugt, i ethvert Fald have Kolleger af dem ude i Landet brugt det. Hvorfor ville de saa lægge Sten i Vejen for det, gøre Gangen for dette Lovforslag vanskeligere? Er det, fordi de ville forbeholde sig, saa snart vi ere færdige med Lønningslovsforslagene, atter at agitere mellem Statens Tjenestemænd for en fornyet Lønningsforhøjelse? Saa kunne de Herrere være visse paa, at saa svækkes Villien i ganske overvældende Grad hos os, som dog gerne ville gennemføre Forslaget, til at arbejde videre paa denne Sag.

Jeg vender mig derefter, om end ikke med samme Alvor, til det ærede Medlem for Sorø (Poul Christensen). Det ærede Medlem paakaldte forleden Dag en saglig Forhandling og bebrejdede for Resten vistnok mig, at jeg ikke var saglig. Saa talte han saaledes, at Formanden jo endogsaa to Gange maatte skride ind paa Grund af hans Saglighed. Det ærede Medlem talte ogsaa om at spille Tingets Tid og anvendte saa 10—15 Minutter — jeg ved ikke hvor meget — paa en saadan Maade, at det vist for overordentlig mange Medlemmer stød, som om det var noget, der lignede Tidsspilde. Det, det ærede Medlem beklagede sig over, var jo, at jeg havde fremsat en hel Mængde Udtalelser, han ikke kunde fatte. Han kunde ikke fatte, at jeg kunde ønske Tantiømen bibeholdt, endogsaa lige til Bunden, samtidig med, at jeg kunde mene — som jeg før nævnte —, at naar vi fulgte Lovforslagets Satser, bleve de for høje, hvis det kun skulde være af midlertidig Art. Jeg har jo netop ment, at Tan-